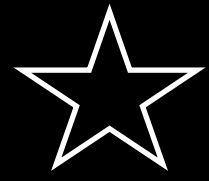

SOLIDARITAT

FULL DE SOLIDARITAT OBRERA CAMP DE TARRAGONA Nº 1

LA CRISI I LA REFORMA LABORAL QUE VE

Una nova reforma laboral pot tornar-se una mica imminent si els diners donats als ajuntaments no aconseguen resoldre la crisi. Vegem quina pot ser l'arquitectura de l'esmentada reforma. Per José Luís Carretero Miramar.

El capitalisme es troba, en aquests moments, sumit en la seva crisi més profunda des de 1929. Les principals economies han entrat en recessió i la gegantina bombolla especulativa construïda entorn de la Borsa i la financiarització de l'economia s'ha volatilitzat de forma traumàtica. L'estat Espanyol, sens dubte, no és una excepció, sinó tot el contrari: un dels escenaris principals de la descomposició socioeconòmica contemporània. Amb la paralització del seu mercat immobiliari (que havia centrat gran part del creixement anterior de la seva economia), la desocupació amenaça amb assolir cotes d'una magnitud inèdita, fent entrar a la societat espanyola en una dimensió desconeguda.

És en aquestes circumstàncies que, davant del fracàs de les receptes posades en marxa pel govern contra la crisi, el fantasma d'una nova (i dràstica) reforma laboral torna a planejar sobre el teixit social. Amb un sindicalisme majoritari adotzenat fins a nivells increïbles, tal recepta pot portar-se a la pràctica en qualsevol moment. Per molt que no vulgui reconèixer-lo Sabater, el molt possible fracàs del paquet lliurat als Ajuntaments (donar-li diners als ajuntaments és com posar al guillot a cuidar-se del galliner) a l'hora de reviure el creixement econòmic, al costat de la no ruptura conceptual amb l'univers neoliberal i l'atonia de la classe obrera portaran en aquesta direcció.

Però comencem pel principi. Si pot plantejar-se, com s'està fent, la moderació salarial o la reforma laboral com a mesures anticrisi és perquè, en definitiva, el neoliberalisme no solament no està mort sinó que gaudeix realment de molt bona salut. Perquè l'essència real del neoliberalisme no és tan sola l'absència de regulació estatal o la globalització de l'economia (ja hem vist com les economies centrals han mostrat sempre un alt intervencionisme estatal i han sostingut sempre mesures proteccionistes amb referència als sectors econòmics que els han interessat) sinó una idea fixa que es defensa contra vent i mareja: com la taxa d'estalvi dels rics és menor i la seva taxa d'inversió major, és preferible que aquests obtinguin una part gran de la renda nacional, doncs així reinvertiran en l'economia productiva el que els sobra, generant creixement i llocs de treball. La fal·làcia incita en aquesta perspectiva és majúscula: en una situació de clara sobreproducció des dels anys 70, la taxa de rendibilitat de les activitats productives s'ha mantingut molt baixa en el sistema capitalista. Els rics han preferit reinvertir els seus diners en garites com el del ja famós senyor Madof on, jugant a les piràmides amb informació

privilegiada, els donaven una rendibilitat molt més gran sense produir res. El resultat final el tenim davant dels nostres nassos. Per això els rics (per exemple, els banquers) no van a reinvertir en l'economia real els diners que se'ls han regalat: ara han d'omplir forats i, a més en tot cas, l'especulació financera ha vingut donant rendibilitats més grans que la producció.

Però el cert és que en la conjuntura actual, on el subconsum es converteix en el centre de la crisi, es planteja concentrar encara més en els rics el repartiment de la renda. I una de les maneres de fer-ho és precisament (davant dels fallits intents anteriors) la reforma laboral.

Una reforma laboral que se sostindrà al marc teòric de dita flexiseguridad, desenvolupada aquests últims anys com a model de producció del Dret del Treball, reconvertit en instrument de gestió de l'ocupació. L'esmenta't concepte diu unir una major flexibilitat en el treball al costat d'una major seguretat d'ocupació (que no en l'ocupació) per al treballador.

Respecte a la flexibilitat, com sempre, la insistència és enorme. Ja hem sentit, en els mitjans de comunicació, les propostes patronals i del govern entorn d'ella.

Respecte de la "flexibilitat d'entrada" en l'ocupació, es fan cada vegada majors les exigències d'una reestructuració en profunditat dels models de contractació per fer-los encara més funcionals per a l'empresariat. Concretament (i tal com s'havia indicat en les últimes Directrius per a l'ocupació comunitària) es parla de reformar novament la contractació a temps parcial, prenent ignorar que si la mateixa no presenta el mateix èxit quant a percentatge de contractes realitzats que a Europa, això ha de veure més amb els baixos salaris que comporta al nostre país que amb altres coses.

Respecte de la "flexibilitat de sortida", s'ha transformat en els últims anys en l'autèntic cavall de batalla del concepte de la flexiguridad i les pretensions patronals al nostre país. Assolint l'objectiu de l'acomiadament lliure "de facto", el que ara es vol obtenir és, sense més, l'acomiadament gratuït, sense indemnització, despesa privada que es pretén derivar per a la seva cobertura pública o, potser davant de la nova situació marcada per la crisi, perquè no sigui cobert en absolut. Respecte de la "flexibilitat interna", això és, flexibilitat funcional i horària, es prenen noves cotes d'aprofundiment en la mobilitat, tant funcional com geogràfica, aparellada al contracte de treball; així com un desenvolupament encara major dels mecanismes

d'allargament i flexibilització de la jornada laboral. Referent a això, resulta clarament prematur llançar les campanes al vol per la retirada de la Directiva comunitària de les 65 hores: en la negociació subsegüent entre Parlament Europeu i Comissió poden produir-se molts disbarats. Ja vam veure com el Senat nord-americà rebutjava el primer pla de rescat bancari per aprovar-ho posteriorment amb lleugeres modificacions.

I respecte a la seguretat, implicada també en el marc de la flexiguridad, és possible que fins i tot es realitzi alguna reforma en la cobertura de la desocupació, davant de la situació extrema en la qual poden començar a quedar els aturats a partir d'ara, però principalment del que es tractarà és en cas de reformar els mecanismes d'"activació" dels mateixos. És a dir, d'obligar-los a acceptar qualsevol feina que se'ls vulgui oferir.

Així doncs, el marc bàsic d'una nova reforma laboral està servit, basat en la idea fixa d'augmentar els beneficis empresarials, abaratint els costos en el treball, per a que així aquests beneficis es reinverteixin en l'activitat productiva. Tanmateix, en realitat aquesta recepta no pot ser més que contraproduent per a una sortida coherent i democràtica de

la crisi: només augmentant la part de la renda nacional en poder dels treballadors pot augmentar-ne el consum i evitar, o almenys disminuir, l'evident situació de sobreproducció. Només això pot tirar de l'economia real, encara que encara no fem gust amb quins límits i si, com afirmen alguns autors, ja hem arribat al punt on la contradicció entre el desenvolupament de les forces productives i l'arquitectura social del món capitalista s'ha tornat irresoluble al seu propi marc, sense una transformació social radical aparellada al decreixement econòmic ecològicament sustentable.

El que sí que sembla clar és que, en aquests moments, la lluita per l'augment dels salaris i contra la reforma laboral, és la lluita per una sortida més justa a la crisi, per un altre repartiment del pastís social i, per què no?, també per un altre repartiment dels mitjans de producció. Referent a això cal començar a plantejar la mateixa propietat de la Banca. La crisi sistèmica general del capitalisme ens acosta a una situació de caos creixent. Dues sortides poden entreveure's en l'horitzó: un creixement de la desigualtat i una centralització del poder sobre una major misèria dels més, o una deriva cap a la democràcia real, el repartiment equitatiu de la renda i mecanismes més llibertaris de relació social. A les nostres mans està la solució, encara que els últims decennis d'anomia ens hagin fet dubtar de les nostres pròpies forces.

AGENDA

Tots els actes es realitzen a l'ateneu Llibertari Alomà. C/ Misser Sitges, 9. 43003 Tarragona.

Dijous 30 d'abril, 19:30h- Presentació- debat de les Jornades de reflexió crítica sobre el treball. Posteriorment sopar vegetarià.

Divendres 1 de maig, 11h- Jornades de reflexió crítica sobre el treball. Cine-fòrum: "Numax Presenta". Després dinar a la plaça. A les 20h concert amb Anacardos Gratix i Música lleugera.

Dissabte 2 de maig, 16:00h- Jornades de reflexió crítica sobre el treball. Teatre al carrer amb Kabuki. A les 17h Xerrada: "Lluita obrera i treball. Una visió crítica".

Dimarts 5 de maig, 19:30h- Cicle educació: Projectió i debat amb 'La Pizarra' de Samira Makhmalbaf (2000).

Dimarts 12 de maig, 19:30h- Xerrada a càrrec del Grup de suport de l'Enric Duran i presentació de la revista "Podem".

Divendres 15 de maig, 19:30h- Presentació de la FEL (Federació d'Estudiants Llibertaris).

Dimarts 19 de maig, 19:30h- Cicle sobre migracions: Projectió i debat de 'Al otro lado' de Fatih Akin (2007).

MANIFESTACIONS 1er MAIG: TARRAGONA, 19h PLAÇA IMPERIAL TARRACO.
BARCELONA, CNT-AIT 11h MITIN-MANIFESTACIÓ DEL PRIMER DE MAIG, ARC DEL TRIONF.
CNT-CATALUNYA(NO AIT) 11h CONCENTRACIÓ
COTXERES DE SANTIS, 17:30h MANIFESTACIÓ PLAÇA UNIVERSITAT DE BARCELONA.

CONFEDERACIÓ SINDICAL SOLIDARITAT OBRERA

www.solidaridadobrero.org

soliobrero@gmail.com

soli.tarragona@gmail.com